

Arrest

nr. 210 812 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 januari 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 31 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 206 802 van 16 juli 2018 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2. Tegen voormeld arrest dient de verzoekende partij een cassatieberoep bij de Raad van State.

1.4. Bij beschikking nr. 13 015 van 19 september 2018 verklaart de Raad van State het cassatieberoep toelaatbaar.

1.5. Op 3 oktober 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal.

1.6. Op 3 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: [R.]
voornaam: [M.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: Qolakhesh
nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Maldegem op 03/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert. Betrokkene beweert sinds 23/12/2015 in België te verblijven maar kan dat eigenlijk niet aantonen. Hij kwam zich immers niet aanmelden bij de gemeente van verblijf.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 11/02/2018 aan hem betekend werd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 03./10/2018 door de politiezone van Maldegem en verklaart dat hij tbniert terug kan naar Afghanistan omdat het daar 'niet veilig' zou zijn. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 12/01/2016 Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij zegt enkel dat hij slaapmedicatie neemt. Op zich hoeft dit geen belemmering te zijn voor een terugwijzing.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding geen kinderen of familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert. Betrokkene beweert sinds 23/12/2015 in België te verblijven maar kan dat eigenlijk niet aantonen. Hij kwam zich immers niet aanmelden bij de gemeente van verblijf.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 11/02/2018 aan hem betekend werd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 03./10/2018 door de politiezone van Maldegem en verklaart dat hij tbniert terug kan naar Afghanistan omdat het daar 'niet veilig' zou zijn. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 12/01/2016 Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij zegt enkel dat hij slaapmedicatie neemt. Op zich hoeft dit geen belemmering te zijn voor een terugwijzing.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding geen kinderen of familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert. Betrokkene beweert sinds 23/12/2015 in België te verblijven maar kan dat eigenlijk niet aantonen. Hij kwam zich immers niet aanmelden bij de gemeente van verblijf.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 11/02/2018 aan hem betekend werd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat zij nergens in de bestreden beslissing een verwijzing naar het cassatieberoep dat zij heeft ingediend bij de Raad van State, leest, dat dit nochtans uiterst relevant is, dat het onderzoek van een asielaanvraag immers tevens een onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM impliceert, dat ingevolge de thans bestreden beslissing zij dreigt te worden teruggestuurd naar Afghanistan, terwijl zij juist vreest voor haar leven aldaar. De verzoekende partij wijst erop dat de Raad in haar asielarrest een deel van de bijgebrachte stukken via de aanvullende nota uit de debatten geweerd heeft aangezien zij deze als een nieuw stuk bestempelde, dat de Raad van State onderzoekt of dit terecht was of niet, dat het cassatieberoep ernstig wordt genomen, wat blijkt uit het feit dat het toelaatbaar werd verklaard. Zij vervolgt dat haar raadsman dan ook contact heeft opgenomen met de verwerende partij teneinde haar duidelijk te maken dat er een cassatieberoep hangende was in een asielaanvraag. De verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het hangende cassatieberoep, noch dat zij er rekening mee wil houden Volgens de verzoekende partij dringt de vraag zich op hoe zij op zinnige wijze kan stellen dat er bij een terugkeer geen reëel risico is op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Verder meent de verzoekende partij dat de verwerende partij in haar nota ongetwijfeld zal trachten voor te houden dat de verzoekende partij maar een nieuwe asielaanvraag moet indienen, dat dit niet ernstig is, dat bij een meervoudige asielaanvraag de voorgaande asielaanvragen immers bekleed zijn met kracht van gewijsde, dat bijgevolg het onderzoek bij een meervoudige asielaanvraag zich in de eerste plaats beperkt tot het nieuw stuk dat de asielaanvrager voorlegt, dat de asielaanvraag aldus niet meer in zijn geheel wordt beoordeeld, zoals wel degelijk het geval is bij de eerste asielaanvraag, dat aldus niet

kan ontkend worden dat zij bij een tweede asielaanvraag wel degelijk vanuit een slechtere uitgangspositie start, dat het Commissariaat-generaal zich dan immers kan verschuilen achter het gezag van gewijsde van de vorige aanvragen en stellen dat het gedeelte in het attest 'opmerkingen bij gehoorverslagen' en 'gelooftwaardigheidsbeoordeling. Opmerkingen bij argumentatie CGVS' op zich haar standpunt niet verandert, terwijl dat standpunt misschien wel anders zou zijn geweest mocht de eerste aanvraag geen kracht van gewijsde gehad hebben, dat de psycholoog hier immers op gedetailleerde wijze ingaat op de vraagstelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), de verklaringen van de verzoekende partij en de foutieve conclusies die het CGVS hieruit trekt.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij dan misschien wel terecht van mening is dat het cassatieberoep geen schorsend effect heeft, zij niet op correcte wijze mogelijke schendingen van artikel 3 van het EVRM kan inschatten in geval van terugkeer. Zij meent dat het *in casu* zelfs verder gaat dan dat, dat de verwerende partij hoegenaamd geen rekening heeft gehouden met de hangende cassatieprocedure, dat in die zin het bevel tevens het beginsel van de materiële motiveringsplicht schendt.

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.3. In de bestreden beslissing wordt betreffende het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 03./10/2018 door de politiezone van Maldegem en verklaart dat hij (...)niet terug kan naar Afghanistan omdat het daar ‘niet veilig’ zou zijn. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 12/01/2016 Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij zegt enkel dat hij slaapmedicatie neemt. Op zich hoeft dit geen belemmering te zijn voor een terugwijzing.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

3.2.4. De verwerende partij merkt in haar beslissing terecht op dat uit *“het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”*. Immers werd door het CGVS in de beslissing van 31 januari 2018 evenals door de Raad bij arrest nr. 206 802 van 16 juli 2018 aan de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2,b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatie richtlijn. Het bestreden bevel verwijst naar de beslissing van het CGVS en naar het arrest van de Raad zodat moet worden vastgesteld dat de gemachtigde op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bescherming voorzien in artikel 3 van het EVRM.

3.2.5. Het cassatieberoep zoals ingesteld tegen het voormelde arrest van de Raad van 16 juli 2018 van heeft geen schorsende werking – wat door de verzoekende partij niet wordt betwist –, en verhindert het treffen van de bestreden beslissing niet.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij lijkt voor te houden dat, gelet op het feit dat het cassatieberoep ‘ernstig’ werd genomen, hiermee rekening had dienen te worden gehouden teneinde op zinnige wijze te kunnen stellen dat er bij terugkeer geen reëel risico is op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 20, §2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt:

“§2. Elk cassatieberoep wordt, zodra het op de rol is geplaatst, en op inzage van het verzoekschrift en het rechtsplegingsdossier, onmiddellijk onderworpen aan een procedure van toelating.

Cassatieberoepen waarvoor de Raad van State niet bevoegd is of zonder rechtsmacht of die zonder voorwerp of kennelijk onontvankelijk zijn, worden niet toelaatbaar verklaard.

Worden slechts toelaatbaar verklaard, de cassatieberoepen waarvan de middelen een schending van de wet of een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste aanvoeren, voor zover het erin aangevoerde middel niet kennelijk ongegrond is en dat die schending daadwerkelijk van die aard is dat ze tot cassatie van de bestreden beslissing kan leiden en de strekking van de beslissing kan hebben beïnvloed.

Worden eveneens toelaatbaar verklaard, de cassatieberoepen waarvoor de Raad van State niet onbevoegd of zonder rechtsmacht is om het beroep in cassatie te berechten of die niet zonder voorwerp of kennelijk onontvankelijk zijn en waarvan het onderzoek door de afdeling noodzakelijk blijkt om te zorgen voor de eenheid van de rechtspraak.”

Het loutere feit dat een middel niet kennelijk ongegrond werd beoordeeld, volstaat niet om te besluiten dat er een probleem is met het aangevochten arrest, zodat de verwerende partij zich bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet zou kunnen steunen op de beoordeling van de Raad in het aangevochten arrest die thans in het rechtsverkeer aanwezig is, totdat en tenzij de Raad van State tot een vernietiging zou oordelen.

Voor zover de verzoekende partij met haar betoog inhoudelijke kritiek zou wensen te leveren op het arrest nr. 206 802 van 16 juli 2018 van de Raad waarbij de beslissing van het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd, is het middel niet ontvankelijk. Die kritiek is niet gericht tegen de bestreden beslissing als zodanig, en maakt reeds het voorwerp uit van een niet-schorsend cassatieberoep.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat (toelaatbare) cassatieberoepen tegen arresten van de Raad betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus schorsende werking dienen te hebben ten aanzien van de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel, gelet op het feit dat bij een terugkeer, in geval van een (toelaatbaar) cassatieberoep, niet op correcte wijze een inschatting kan worden gemaakt van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, komt haar betoog neer op wetskritiek waarover de Raad zich niet vermag uit te spreken.

Gelet op het feit dat een cassatieberoep, zelfs indien dit toelaatbaar wordt verklaard, niet schorsend is, is het niet foutief, noch kennelijk onredelijk om met het hangende cassatieberoep geen rekening te houden. De verwerende partij kon dan ook, betreffende het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan omdat de verzoekende partij verklaart er ‘niet veilig’ te zijn, volstaan met de verwijzing naar het weigeren van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS en de Raad.

3.2.6. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij in haar nota ongetwijfeld zal trachten voor te houden dat de verzoekende partij maar een nieuwe asielaanvraag moet indienen, betreft haar daaropvolgende betoog aldus kritiek op een eventueel argument in de nota met opmerkingen – welk overigens geenszins terug te vinden is in de in deze zaak neergelegde verweernota – doch geenszins kritiek op de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt het de verzoekende partij geenszins verweten geen tweede asielaanvraag te hebben ingediend.

3.2.7. Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op folteringen of op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Door enkel te stellen dat de psycholoog op gedetailleerde wijze ingaat op de vraagstelling van het CGVS, de verklaringen van de verzoekende partij en de foutieve conclusies die het CGVS hieruit trekt, en het standpunt van het CGVS misschien anders zou zijn geweest met kennis van deze informatie, beperkt de verzoekende partij zich tot een vaag en hypothetisch betoog, doch verduidelijkt zij niet *in concreto* uit welke elementen blijkt dat het oordeel van het CGVS en de Raad dat de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maakt, en aldus geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont, kennelijk onredelijk of foutief is. De verzoekende partij voegt daarenboven de stukken van de psycholoog niet bij haar verzoekschrift. Deze stukken bevinden zich evenmin in het administratief dossier, neergelegd door de verwerende partij. De verzoekende partij toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat het attest van de psycholoog afbreuk doet aan de gemaakte beoordeling door het CGVS en de Raad in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij niet op correcte wijze de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan inschatten bij terugkeer, noch toont zij aan waarom het de verwerende partij *in casu* toekwam, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, rekening te houden met een hangend cassatieberoep niettegenstaande dit beroep geen schorsende werking heeft.

3.2.8. Ter volledigheid wenst de Raad er nog op te wijzen dat waar de verzoekende partij betoogt dat de Raad in haar asielarrest een deel van de bijgebrachte stukken via de aanvullende nota uit de debatten geweerd heeft aangezien zij deze als een nieuw stuk bestempelde, zij niet kan gevolgd worden. Immers blijkt uit het arrest nr. 206 802 van 16 juli 2018 dat de Raad een deel van een attest dat als bijkomend stuk per aangetekend schrijven aan de Raad werd bezorgd uit de debatten weerde daar het ging om een nieuw middel of een aanvulling op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel buiten beroepstermijn. Geenszins blijkt uit het voormeld arrest dat een deel van de bijgebrachte stukken uit de debatten werd geweerd louter omdat het “*een nieuw stuk*” betrof.

3.2.9. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt op het eerste zicht een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.2.10. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

N. VERMANDER